Laura Terho
hallitusneuvos
TUTO/HYT

VN/35907/2024

Sosiaali- ja terveysvaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi tupakkalain muuttamisesta (HE 145/2026 vp)

Esityksessä ehdotetaan tupakkalakia (549/2016) muutettavaksi niin, että asuntoyhteisöt voisivat nykyistä helpommin kieltää tupakoinnin omalla päätöksellään sen sijaan, että kieltoa haettaisiin kunnalta. Esityksellä toteutettaisiin hallitusohjelman kirjausta, jonka mukaan kaikkien kuntien toimintaedellytyksiä vahvistetaan jatkamalla normien purkamista nykyisestä kuntien tehtäväkentästä. Lisäksi ehdotetaan tiettyjen kannabinoidien kieltämistä tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista sekä eräitä muita muutoksia. Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1.1.2027.

1 Asuntoyhteisöjen tupakointikiellot

1.1 Nykytila ja sen arviointi

Tupakkalainsäädännössä on tupakointikieltojen avulla jo 1970-luvulta alkaen suojeltu ihmisiä altistumasta muiden tupakansavulle. Tupakointikiellot ovat laajentuneet koskemaan yhä uusia sisätiloja ja ulkoalueita samalla, kun tieteellinen ymmärrys tupakansavun haitallisuudesta terveydelle on kasvanut ja tupakoinnin sosiaalinen hyväksyttävyys on vähentynyt. Tupakansavulle altistumista julkisissa tiloissa ja työpaikoilla on saatu vähennettyä tehokkaasti, ja tupakointikiellot ovatkin jo niin kattavia, että nykyisin ei ole enää juurikaan sellaisia sisätiloja, joissa kukaan joutuisi altistumaan tahtomattaan tupakansavulle.

Merkittävin poikkeus edellä sanotusta koskee asuntoyhteisöjen rakennusten huoneistoja sekä niihin kuuluvia parvekkeita ja niiden käytössä olevia ulkotiloja. Laissa ei kielletä tupakointia mainituissa tiloissa, ja asuntoyhteisöjen mahdollisuudet puuttua naapureita häiritsevään tupakointiin ovat rajalliset. Tästä seuraa, että osa väestöstä saattaa jatkuvasti ja pitkäaikaisesti altistua kotonaan naapurista tulevalle tupakansavulle, mikä voi aiheuttaa heille erilaisia terveysongelmia, haitata heidän asumisviihtyvyyttään, vähentää heidän mahdollisuuttaan käyttää asuntonsa tiloja täysimääräisesti, alentaa heidän omaisuutensa arvoa ja muutoinkin heikentää heidän elämänlaatuaan.

Altistuminen ympäristön tupakansavulle aiheuttaa samoja terveyshaittoja kuin tupakointi: sydän- ja verisuonisairauksia, ylähengitysteiden ja silmien ärsytysoireita, keuhkosairauksia sekä syöpäriskin, erityisesti keuhkosyövän riskin, lisääntymistä. Ympäristön tupakansavulle ei ole turvallista altistustasoa. Lasten altistuminen ympäristön tupakansavulle kotona lisää toistuvien hengitystie- ja korvatulehdusten sekä astman ja allergioiden puhkeamisen riskiä ja voi heikentää lapsen vastustuskykyä. Altistuminen tupakansavulle lapsuudessa saattaa heikentää keuhkojen toimintaa pitkäaikaisesti. Ympäristön tupakansavulle altistuminen voi vaikuttaa kielteisesti myös mielenterveyteen.

Myös sähkösavukkeiden käyttö altistaa sivulliset lukuisille kemiallisille yhdisteille, joista osa on terveydelle vaarallisia ja jotka voivat lisätä syöpäriskiä sekä aiheuttaa hengitystieärsytystä, neurologisia haittoja ja verisuonihaittoja.

Sisäilmassa oleva tupakansavu ja sähkösavukkeista vapautuva nikotiini lisäksi tarttuvat tilassa oleviin pintamateriaaleihin, tekstiileihin ja pölyyn. Nämä jäämät voivat myöhemmin vapautua uudelleen ilmaan tai reagoida ympäristön yhdisteiden kanssa ja muodostaa uusia haitallisia aineita, jotka ovat terveydelle hyvin haitallisia.

Laura Terho
hallitusneuvos
TUTO/HYT

VN/35907/2024

Asuntoyhteisöjen tupakansavuongelmiin on pyritty vastaamaan tupakkalain 79 §:llä, joka säädettiin 10 vuotta sitten ja joka koskee tupakointikiellon määräämisestä asuntoyhteisöön, kuten asunto-osakeyhtiöön. Pykälässä säädetään asuntoyhteisön oikeudesta **hakea kunnalta tupakointikiellon määräämistä** asuntoyhteisön rakennuksen huoneistoihin kuuluville parvekkeille, huoneistojen käytössä oleviin ulkotiloihin ja huoneistojen sisätiloihin. Hakemuksessa tarkoitettujen tilojen haltijoita on **kuultava** ennen hakemuksen tekemistä, ja pykälässä säädetään siitä, kuinka kuuleminen on toteutettava. Pykälän mukaan **kunnan on määrättävä tupakointikielto** hakemuksessa tarkoitettuihin tiloihin, jos tiloista voi niiden rakenteiden tai muiden olosuhteiden vuoksi muutoin kuin poikkeuksellisesti kulkeutua tupakansavua toiselle parvekkeelle, toiseen huoneistoon kuuluvan ulkotilan oleskelualueelle tai toisen huoneiston sisätiloihin. Tupakointikielto saadaan määrätä asuinhuoneiston asuintilaan vain, jos savun kulkeutumista ei ole mahdollista rakenteiden korjaamisella tai muuttamisella kohtuudella ehkäistä ja asuintilan haltijalle on ennen kiellon määräämistä varattu mahdollisuus ehkäistä savun kulkeutuminen omilla toimenpiteillään. Asuinhuoneiston asuintilaa koskeva tupakointikielto ei koske sähkösavukkeen käyttämistä. Lisäksi säädetään, että kunnan on **peruutettava määräämänsä tupakointikielto** hakemuksesta, jos kiellolle ei muuttuneiden olosuhteiden vuoksi ole enää perusteita.

Voimassa oleva tupakkalain 79 § mahdollistaa periaatteessa varsin tehokkaan puuttumisen asuntoyhteisöjen tupakansavuongelmiin. Käytännössä pykälän soveltaminen on kuitenkin kunnista sekä asumisen ja kiinteistöalan edunvalvontajärjestöiltä saadun palautteen perusteella koettu eri syistä hankalaksi. Tupakoinnin kieltäminen ensinnäkin edellyttää käytännössä kahta eri kuulemista, kun asuntoyhteisön on ennen hakemuksen tekemistä kuultava tilojen haltijoita ja lisäksi kunnan on hallintolain (434/2003) perusteella lähtökohtaisesti kuultava asianosaisia ennen tupakointikieltopäätöksen tekemistä. Tupakointikieltohakemuksen käsittely kunnassa voi olla hidasta ja kallista, ja vaikka kielto määrättäisiin, sen noudattamisen valvonta on käytännössä vaikeaa. Lisäksi kiellon rikkomisesta seuraavien sanktioiden toimeenpano on usein hidasta ja monivaiheista. Lisäksi asuintilaa koskeva tupakointikielto ei koske sähkösavukkeen käyttämistä, vaikka sähkösavukkeen edellä kuvatusti altistaa myös sivulliset henkilöt terveydelle vaarallisille yhdisteille, joista osa on terveydelle vaarallisia.

Hallituspuolueiden eduskuntaryhmien norminpurkuehdotuksiin kuuluu, että tupakointikiellon määräämisestä poistetaan tupakkalain 79 §:n mukainen edellytys kunnan päätöksestä ja tilojen haltijoiden kuulemisesta. Ehdotuksen perustelujen mukaan taloyhtiöiden mahdollisuudet edistää tupakointikieltoja kiinteistöissään on tehty hankalaksi ja tupakointikiellon määräämisen tulee olla yhtiökokouksen päätettävissä.

Sen lisäksi, että asuntoyhteisö voi hakea kunnalta tupakkalain mukaista tupakointikieltoa, asunto-osakeyhtiöissä tupakointi voidaan kieltää myös yhtiön omalla päätöksellä joko yhtiötä perustettaessa tai myöhemmin. Oikeuskäytännön (KKO 2008:7) perusteella tupakoinnin kieltäminen yleisesti – silloin, kun tupakoinnista ei olisi odotettavissa kohtuutonta haittaa – ei kuitenkaan ole mahdollista yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Käytännössä on katsottu, että jos asunto-osakeyhtiö haluaa tällaisessa tilanteessa kieltää tupakoinnin asunnoissa tai esimerkiksi niiden parvekkeilla, vaaditaan määräenemmistön lisäksi erillissuostumus jokaiselta osakkeenomistajalta. Toisaalta korkein oikeus totesi edellä mainitussa ennakkopäätöksessään myös, että asunto-osakeyhtiöllä on oikeus puuttua asukkaan sellaiseen toimintaan, joka aiheuttaa muille asukkaille kohtuutonta haittaa, häiriötä tai rasitusta, ja ryhtyä korjauksen saamiseksi niihin toimenpiteisiin, joihin asunto-osakeyhtiölaki antaa mahdollisuuden. Yhtiö voi myös vahvistaa järjestyssääntöjä tai tehdä päätöksiä, joilla pyritään ennalta ehkäisemään kohtuuttomien haittojen muodostuminen.

Asunto-osakeyhtiölain muutosta (535/2026) koskevaan eduskunnan vastaukseen EV 65/2026 vp sisältyy lausuma, jonka mukaan eduskunta edellyttää, että hallitus kiirehtii tupakkalain muuttamista koskevan hallituksen esityksen antamista eduskunnalle sekä seuraa sen ja asunto-osakeyhtiölain muutoksen yhteisvaikutuksia sen arvioimiseksi, helpottaako sääntely kokonaisuutena käytännössä riittävästi

tupakointikieltojen asettamista asuinyhteisöissä siten, että naapureiden ei enää tarvitse kärsiä tupakansavusta aiheutuvaa haittaa.

Suomen ASH ry:n teettämän kyselytutkimuksen mukaan kotiin kulkeutuva tupakansavu häiritsee 46 prosenttia kerrostaloasukkaista ja 42 prosenttia rivi- ja paritaloasukkaista. Lisäksi 66 prosenttia kerrostaloasukkaista kannattaa sitä, että asuntoyhteisöille annettaisiin oikeus kieltää tupakointi asunnoissa ja parvekkeilla enemmistöpäätöksellä. Tupakkalain nojalla on kuitenkin määrätty tupakointikielto vain noin 1 500 asuntoyhteisöön, ja kaupparekisterin tietojen perusteella noin 1 100 asunto-osakeyhtiötä on itse päättänyt tupakointikiellosta. Ottaen huomioon, että pelkästään asunto-osakeyhtiöitä on Suomessa noin 90 000, tupakointi on siis nykyisin kielletty vain varsin harvassa asuntoyhteisössä.

1.2 Ehdotettu sääntely

Ehdotetun tupakkalain 79 §:n 1 momentin mukaan **asuntoyhteisö saisi kieltää tupakoinnin** asuntoyhteisön rakennuksen huoneistoihin kuuluvilla parvekkeilla, sellaisissa ulkotiloissa ja sellaisilla ulkoalueilla, jotka ovat huoneistojen hallinnassa tai muutoin yksinomaisessa käytössä, ja huoneistojen sisätiloissa. Kiellon edellytyksenä olisi, että tiloista **voi** niiden rakenteiden tai muiden olosuhteiden vuoksi **muutoin kuin poikkeuksellisesti kulkeutua tupakansavua** toiselle parvekkeelle, toisen huoneiston hallinnassa tai muutoin yksinomaisessa käytössä olevaan ulkotilaan tai tällaiselle ulkoalueelle taikka toisen huoneiston sisätiloihin. Tupakoinnin kieltäminen asuinhuoneiston asuintilassa edellyttäisi lisäksi, että tupakansavun kulkeutumista ei ole mahdollista **rakenteiden korjaamisella tai muuttamisella** kohtuudella ehkäistä ja asuintilan haltijalle on ennen kiellosta päättämistä varattu mahdollisuus **ehkäistä tupakansavun kulkeutuminen omilla toimenpiteillään**.

Asuntoyhteisö ei toisin sanoen enää hakisi tupakointikiellon määräämistä kunnalta vaan saisi päättää kiellosta itse. Kiellon edellytykset, samoin kuin tilat, joissa tupakointi voidaan kieltää, säilyisivät samana kuin ne ovat voimassa olevassa 79 §:ssä. Erona nykytilaan olisi, että sähkösavukkeen käyttö voitaisiin kieltää myös asuinhuoneiston asuintilassa.

Pykälän 2 momentin mukaan asuntoyhteisön olisi viivytyksettä päätettävä tupakointikiellon lakkauttamisesta, jos kiellolle ei enää ole 1 momentissa säädettyjä edellytyksiä, ja 3 momentissa säädettäisiin asuntoyhteisön velvollisuudesta kuulla niiden tilojen haltijoita, joissa tupakointi on tarkoitus kieltää tai joita koskeva tupakointikielto on tarkoitus lakkauttaa, sekä siitä, miten kuuleminen olisi toteutettava.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että tupakointikiellosta päättämiseen ei sovellettaisi asunto-osakeyhtiölaissa tarkoitetussa yhtiössä, mitä asunto-osakeyhtiölain (1599/2009) 6 luvun 35 §:n 1 momentin 1 kohdassa säädetään, eikä asunto-osuuskunnassa, mitä osuuskuntalain (421/2013) 5 luvun 30 §:ssä säädetään. Vaikka tupakkalaissa ei muutoin otettaisi kantaa siihen, millaisessa menettelyssä asuntoyhteisö päättäisi tupakointikiellosta, ehdotetulla säännöksellä varmistettaisiin, että tupakointikielto olisi mahdollista ottaa yhtiöjärjestykseen ilman osakkeenomistajan erillissuostumusta.

Lisäksi uudessa 108 a §:ssä säädettäisiin asuntoyhteisön tupakointikieltopäätöstä koskevista oikeussuojakeinoista. Asunto-osakeyhtiössä, asunto-osuuskunnassa ja asumisoikeusyhdistyksessä tupakointikieltoa koskevaa päätöstä saisi moittia sillä perusteella, että päätös on tupakkalain 79 §:n vastainen. Lisäksi säädettäisiin, että asumisoikeuden haltija ja yhteisön tai säätiön omistaman vuokratalon vuokralainen voisi saattaa tupakointikieltopäätöksen oikeellisuuden tuomioistuimen tutkittavaksi.

1.3 Vaikutukset

On oletettavaa, että ehdotettu sääntely, joka helpottaisi ja selkiyttäisi tupakoinnin kieltämistä asuntoyhteisöissä, lisäisi asuntoyhteisöjen tupakointikieltoja ainakin jossain määrin, mahdollisesti jopa

merkittävästi. Tarkkaa arviota siitä, kuinka moneen uuteen tupakointikieltoon esitys johtaisi, ei kuitenkaan pystytä tekemään.

Merkittävä osuus säännöllisestä altistumisesta ympäristön tupakansavulle tapahtuu nykyisin nimenomaan asunnoissa, sillä muilta osin tupakointikiellot ovat varsin kattavia. Parantamalla asuntoyhteisöjen mahdollisuuksia tupakoinnin kieltämiseen on siten mahdollista merkittävästi vähentää altistumista ympäristön tupakansavulle ja vähentää samalla altistumisesta aiheutuvia terveyshaittoja, joita on kuvattu tarkemmin edellä. Tällä arvioidaan olevan useita myönteisiä vaikutuksia ihmisten terveyden kannalta, sillä altistuminen tupakansavulle on terveydelle monin tavoin haitallista. Esityksen myönteisten terveysvaikutusten voidaan arvioida olevan erityisen merkityksellisiä lasten kannalta, koska tupakansavulle altistuminen on erityisen haitallista heidän terveydelleen eikä heillä yleensä ole mitään keinoja suojautua tupakansavulta.

Ehdotettu sääntely olisi merkityksellistä myös iäkkäiden ja muulla tapaa mahdollisesti liikuntarajoitteisten henkilöiden kannalta, sillä jos henkilö viettää merkittävän osan ajasta kotonaan, altistuminen tupakansavulle voi olla lähestulkoon jatkuvaa. Toisaalta henkilöille, jotka itse tupakoivat ja jotka eivät pysty itsenäisesti poistumaan asunnostaan, voisi aiheutua lisääntyvien tupakointikieltojen myötä vieroitusoireita. Niitä voidaan kuitenkin hoitaa nikotiinikorvaushoitovalmisteiden avulla.

Lisääntyvillä tupakointikielloilla olisi myönteisiä vaikutuksia myös asumisviihtyvyyden, asuntojen arvon säilymisen ja muutoinkin elämänlaadun kannalta. Muutoksilla parannettaisiin asuntojen ja niiden irtaimiston kunnon ja arvon säilymistä, kun naapuriasunnoista ei kulkeutuisi enää nykyisessä määrin tupakansavua muihin asuntoihin. Asukkaat, jotka ovat aiemmin jättäneet hyödyntämättä esimerkiksi asunnon parveketta sen vuoksi, että parvekkeelle kulkeutuu toistuvasti tupakansavua naapurista, voisivat jatkossa täysimääräisemmin hyödyntää kaikkia omistus-, vuokra- tai muun oikeuden nojalla hallitsemiaan tiloja.

2 Eräiden kannabinoidien kieltäminen

Kannabidioli, jäljempänä CBD, on hampussa (Cannabis sativa) esiintyvä psykoaktiivinen yhdiste. Suomessa on ollut myynnissä joitakin CBD:tä sisältäviä tupakan vastikkeita, kuten sähkösavukkeissa käytettäviä nesteitä sekä huulen alle laitettavia nikotiinittomia annospusseja eli ”CBD-pusseja”.

Tuotteita on saatettu markkinoida nimenomaan kannabikseen liittyvillä mielikuvilla, mutta CBD:tä mainostetaan usein myös sen terveyshyödyillä. Terveysväitteitä esitetään internetissä myös eräistä muista kannabinoideista, ennen kaikkea kannabinolista, jäljempänä CBN, kannabigerolista, jäljempänä CBG, ja kannabikromeenista, jäljempänä CBC. CBD:tä tai muitakaan edellä mainittuja kannabinoideja ei ole määritelty huumausaineeksi.

Lupa- ja valvontavirasto (jäljempänä LVV) on tulkinnut, että CBD:ssä on kyse lisäaineesta, joka on tupakkalain vastaisesti omiaan luomaan vaikutelman siitä, että tuotteella on terveysvaikutuksia. Vastaavanlaisia tulkintoja on tehty myös muissa EU:n jäsenvaltioissa. Tämän tulkinnan perusteella CBD:tä ei nykyisinkään saa olla tupakkatuotteissa, nikotiininesteissä, höyrystettäväksi tarkoitetuissa nikotiinittomissa nesteissä ja savuttomissa nikotiinituotteissa.

Lisäaineita, jotka ovat omiaan luomaan vaikutelman siitä, että tuotteella on terveysvaikutuksia, ei kuitenkaan ole kielletty kaikista tupakan vastikkeista. Tupakkalaissa ei näin ollen kielletä lisäämästä CBD:tä esimerkiksi huulen alla käytettäviin nikotiinittomiin annospusseihin tai poltettavaksi tarkoitettuihin kasviperäisiin tuotteisiin, kuten yrttisavukkeisiin. Tilanne on omiaan luomaan etenkin lapsille ja nuorille yleisesti vaikutelmaa kannabistuotteiden vaarattomuudesta. Tuotteet houkuttelevat helposti lapsia ja nuoria sekä voivat luoda sellaisen mielikuvan, että myös huumausaineen määritelmän täyttävät kannabistuotteet olisivat laillisia. Tämä voi lisätä kiinnostusta myös päihdyttävää THC:tä sisältävien tuotteiden ja

kannabiksen käyttöön sekä johtaa huumeiden käytöstä johtuvien haittojen vähättelyyn. Lisäksi etenkin CBD:n haitoista kertyy tutkimustietoa, ja toistaiseksi haittoina on tunnistettu maksasoluvaurion riski, yhteisvaikutukset lääkeaineiden kanssa sekä mahdollinen lisääntymistoksisuus.

Esityksessä ehdotetaan tupakkalakiin lisättäväksi uusi 51 a §, jossa **CBD, CBN, CBG ja CBC kiellettäisiin kaikista tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista.** Nimenomainen kielto selkiyttäisi sääntelyä ja ulottuisi kattamaan myös eräät muut tupakan vastikkeet, kuten huulen alle laitettavat nikotiinittomat annospussit sekä yrttisavukkeet ja muut poltettavaksi tarkoitetut kasviperäiset tuotteet.

3 Valvontamaksujen periminen

Tupakkalain 91 §:n 4 momentin mukaan LVV perii tupakkalain valvonnasta aiheutuvien kustannusten kattamiseksi vuosittain valvontamaksun tupakkatuotteiden, nikotiininesteiden, höyrystettäväksi tarkoitettujen nikotiinittomien nesteiden ja savuttomien nikotiinituotteiden valmistajilta ja maahantuojilta. Valvontamaksu muodostuu tuotteiden myyntimääriä koskevien lakisääteisten ilmoitusten perusteella, ja velvollisuus toimittaa ilmoitukset on tuotteen valmistajalla tai maahantuojalla. Korkein hallinto-oikeus katsoi kuitenkin ratkaisussaan KHO 1008/2025, että LVV:llä ei ollut ollut oikeutta määrätä valvontamaksua maksettavaksi ilmoituksen tekijälle, joka ei ollut tuotteen valmistaja tai maahantuoja. Ratkaisun myötä LVV ei ole voinut periä valvontamaksuja niiltä myyntimääräilmoitusten tekijöiltä, jotka eivät ole tuotteiden valmistajia tai maahantuojia. Tämä on johtanut siihen, että valvontamaksuja pyritään välttämään sitä kautta, että myyntimääräilmoitukset tekee tupakkalain vastaisesti jokin muu taho kuin valmistaja tai maahantuoja. Tilanne on kestämätön, sillä valvontamaksuista saatavilla tuloilla on tarkoitus rahoittaa tupakkalaissa tarkoitettujen tuotteiden tuotevalvontaa ja muuta tupakkalain noudattamisen valvontaa.

Esityksessä ehdotetaan 91 §:n 4 momenttia muutettavaksi siten, että **LVV perisi valvontamaksun siltä, joka tekee tuotetta koskevan myyntimääräilmoituksen.** Tällä tavoin varmistettaisiin, että valvontamaksut saataisiin perittyä riippumatta siitä, mikä taho myyntimääräilmoituksen tekee.

4 Jäljitettävyyteen liittyvä sääntely

Euroopan komissio ja jäsenvaltiot ovat EU:n laajuisen tupakkatuotteiden jäljitettävyysjärjestelmän muodostaman rekisterin yhteisrekisterinpitäjiä yleisessä tietosuoja-asetuksessa tarkoitetulla tavalla. Jäljitettävyysjärjestelmän rekisterinpidosta ei säädetä voimassa olevassa tupakkalaissa. Tulli on kuitenkin tupakkalain 42 §:n 3 momentin perusteella toiminut jäljitettävyysjärjestelmän niin sanottuna kansallisena virkamiehenä. Lisäksi STM on antanut LVV:lle määräyksen toimia jäljitettävyysjärjestelmän kansallisena rekisterinpitäjänä sekä edustaa Suomen valtiota tupakkatuotteiden jäljitettävyyttä koskevassa EU:n järjestelmässä ja toimia osapuolten välisen yhteistyön kansallisena virkamiehenä.

Ei ole tarkoituksenmukaista, että LVV toimisi rekisterinpitäjänä ja hoitaisi muita edellä mainittuja tehtäviä jatkossakin vain STM:n antaman määräyksen perusteella. Kun rekisterinpitäjästä ei säädetä laissa, rekisteröidyille ei välttämättä ole selvää, mikä taho rekisterinpitäjänä toimii ja mille taholle rekisteröidyn oikeuksia koskevat pyynnöt voidaan osoittaa. Myös viranomaisten välille voi syntyä epäselvyyttä eri tahojen velvoitteista, kun jäljitettävyysjärjestelmässä kansallisina virkamiehinä toimivat käytännössä sekä LVV että Tulli, vaikka voimassa oleva laissa tiedontallennusjärjestelmään liittyviä tehtäviä on säädetty vain Tullille.

Tupakkatuotteiden jäljitettävyysjärjestelmään liittyvät myös yksilölliset tunnisteet eli aakkosnumeeriset koodit, joiden avulla tupakkatuotteiden vähittäismyyntipakkaukset tai tukkupakkaukset voidaan tunnistaa. Tupakkatuotteiden vähittäismyyntipakkausten yksilöllisten tunnisteiden antajan nimeämisestä vastaa tupakkalain 32 §:n 1 momentin 2 kohdan mukaan sosiaali- ja terveysministeriö. Jäljitettävyysjärjestelmän noudattamisen valvonta kuuluu kuitenkin suurelta osin LVV:lle, jonka rooli on keskeinen järjestelmän toimivuuden varmistamisessa. Yksilöllisten tunnisteiden antajan nimeämistä edeltävä kilpailutus edellyttää

syvällistä asiantuntemusta jäljitettävyysjärjestelmästä ja sen teknisistä vaatimuksista, jota sosiaali- ja terveysministeriössä ei ole.

Esityksessä ehdotetaan, että **LVV:n tehtäväksi säädettäisiin toimia tupakkatuotteiden jäljitettävyyttä koskevan tiedontallennusjärjestelmän yhteisrekisterinpitäjä komission ja EU:n muiden jäsenvaltioiden kanssa**, minkä lisäksi LVV:lle säädettäisiin myös eräitä muita tupakkatuotteiden jäljitettävyyteen liittyviä tehtäviä. Jatkossa vähittäismyyntipakkauksen jäljittämistä varten tarkoitetun **yksilöllisen tunnisteen olisi lisäksi oltava LVV:n eikä sosiaali- ja terveysministeriön nimeämän tahon antama**, sillä LVV:llä katsotaan olevan paras asiantuntemus tehtävän hoitamiseen.